

Impressies

Kees Klok

BLEKERSHOF

Je kon hem vooral ruiken, de hof:
de schimmelstank bij regen,

de putlucht van het overbelast riool,
de pis van halfzatte kroeglopers in de poort.

Toch was het tijdloos spelen in die stadstuin
van brokkelend pleisterwerk en rottend hout.

Zoals wij met doodsverachting uit de ramen hingen
om onze blaaspijpen te roeren

of te horen hoe een accordeon voor even
het gekijf van alle dag verdrong,

het kletteren van fusten, de rochel
van moedeloze mannen aan het werk.

Pover wasgoed aan de lijn,
een lekkend dak boven onze zorgeloosheid.

DE KAART VAN PEUTINGER

Door een gul gebaar kwam zijn naam
voor de wereld te staan,

of wat men dacht dat toen de wereld was:
een strook van zeven meter bij dertig centimeter,

van vele vellen perkament, waarop alle
wegen dwingend naar Rome leidden.

Hoe vaak zal hij in gedachten
langs die lijnen zijn gegaan,

hebben gedroomd van de mythen
achter al die eeuwenoude echo's,

overtuigd dat een rotsvaste hand hem ooit
leiden zou van Britannia tot aan de Ganges,

maar met geen enkel vermoeden van wat het was
dat hem met Marcus Agrippa verbond,

of met die stijve rol in een centurions hand,
onderweg langs een verre, nooit gekende grens.

PERSFOTO

Een helling met hier en daar een
half geknakte boom. Wat brokken steen
die er al eeuwen lagen, een blauwe
plastic zak, wat lorren en een schoen.

Daar achter vaag een ding dat op
een staartvin lijkt, alsof een haai
de Ark is nagezwommen,
gestrand is op de Ararat.

En op de voorgrond, scherp omlijnd,
een foto van vrolijke mannen:
de afgezwaaide helden van dit jaar.

Ver daar vandaan de onvermijdelijke
lofzang op de Heer. Geen lach meer
die ooit van zo'n gezicht afgaat.

VOORSTRAATHAVEN

naar Willem Witsen, Voorstraatshaven 1, Dordrecht

Armoelappen voor de ramen,
een puistige huid van schimmelsteen
weerspiegeld in het roerloos watervlak,
een huis dat zich verweert tegen herinnering.

Zonlicht dat schaduwen verhardt
die je het liefst zag vervagen en vergat,
een zweem van nachten met te jong genot,
schuldige vermoedens in vervalsend licht.

Een doodstil huis op een illusieloze morgen
waarop men slechts het luiden van de klok verwacht,
de zachte tred van meisjes met vlechten
en geplooiden mannen in ernstig zwart.

Voorgoed verloren wat je nog meer zag
op die verlaten steiger
en of je alleen maar bent gestruikeld
of een duwtje kreeg van hogerhand.